

SANTA MONTEFIORE

Het gouden licht

Robert liep vastberaden door de boomgaard naar het huis van zijn moeder, samen met Tarquin, zijn trouwe, blonde labrador. Het licht was verzacht tot warm honinggeel terwijl de zon achter de velden naar de horizon zakte en de hemel roze kleurde. De lucht was zwanger van de zomerse geuren van gemaaid gras en rijpende tarwe, de grond begon al vochtig te worden van de dauw. In de lindebomen zochten de duiven tortelend en koerend een plekje voor de nacht. Een paartje donzige blauwe mezen dartelde speels kibbelend rond het voederhuisje dat Celeste, zijn vrouw, aan een van de takken van een perenboom had gehangen in het niemandsland tussen hun bescheiden boerderij en het aanzienlijk voornamere huis van zijn ouders, verder het dal in. Vanhier kon hij de pannendaken van het zeventiende-eeuwse landhuis al zien, door de tand des tijds verweerd tot een verschoten roodachtig bruin, be-

groeid met mos en algen. De schoorstenen – rij na rij fraai versierde schachten – leken wankel te balanceren op de driehoekige gevelspitsen, als onvaste wachters, vermoeid van het waken. Op een ervan die niet meer werd gebruikt had een ongewoon grote duif zich genesteld voor de zomer. De villa bezat de verfromfaaide charme van een geliefde speelgoedknuffel waarvan de vacht door jarenlang koesteren op sommige plekken kaal was gesleten, en Robert voelde een vurige liefde in zich opwellen voor het huis dat altijd zijn thuis zou blijven.

Hij was met zijn drie zussen op Chawton Grange opgegroeid; de meisjes waren getrouwd en uitgevlogen, hij was gebleven. Robert hield van de boerderij en bewaarde dierbare herinneringen aan zijn jeugd; aan de tractor waarop hij had rondgereden, aan de lange vakanties waarin hij had geholpen met het binnenhalen van de oogst. Een zorgeloze tijd in een idyllisch decor, besepte hij nu, terugdenkend aan die lange, lome dagen op het veld toen verdriet hem nog vreemd was geweest en de toekomst nog veelbelovend voor hem had gelegen, even stralend en onbewolkt als de hemel in de zomer. Hij had nooit kunnen vermoeden hoe anders het allemaal zou uitpakken.

Inmiddels bijna anderhalf jaar geleden had hij zijn zoontje van acht verloren aan leukemie. Een

verlies waar hij nooit overheen zou komen, maar waarmee hij had leren leven, als met de doffe, bonzende pijn van een chronische aandoening. Soms vroeg hij zich af of het leven op een perverse manier de balans kloppend probeerde te maken, of dit verlies als het ware de prijs was voor dertig jaar onvertroebeld geluk. Als dat mogelijk was geweest, zou hij die jaren zonder aarzelen hebben ingeruild voor de gezondheid van zijn zoon. Celeste had haar verdriet nog geen plaats weten te geven. Het had haar overweldigd, haar overspoeld als een gruwelijke vloedgolf van pijn en verdriet waardoor een onneembare barrière was ontstaan, een slotgracht die haar insloot en die voor hem niet te overbruggen was. Als een schildpad die het licht schuwde had ze zich in zichzelf teruggetrokken. Haar sprankelende lach klonk niet langer door het huis, de strakke, ongelukkige frons op haar gezicht liet zelfs geen glimlach meer toe. En zo had Robert niet alleen zijn kind verloren, maar ook zijn vrouw. Jack had haar hart met zich mee het graf in genomen en voor zijn vader slechts de onbezielde huls van zijn moeder overgelaten.

Robert stopte zijn handen in zijn zakken, liet de boomgaard achter zich en liep de tuin van zijn ouders in. De aanblik van zijn vroegere thuis bezorgde hem vluchtig een warm gevoel, alsof hij uit de scha-

duwen de zon tegemoet ging. Overal in die serene oase – in elk hoekje, elke kamer – hing nog de echo van zijn kinderlach. Een lach die een overweldigend heimwee in hem opriep en die zijn hart deed snakken naar zijn verloren onschuld, naar de zoete onwetendheid van zijn jeugd toen de bittere smaak van het verlies hem nog onbekend was geweest. Toen hij nog niet had geweten dat de liefde ook wreed kon zijn.

Huxley, zijn vader, stond op een ladder – in een lichtgekleurd linnen jasje, met een panamahoed op zijn hoofd – de uitgebloeide rozen weg te knippen. Zijn moeder zat in vorstelijke pracht op het terras, met in haar ene hand een sigaret, in de andere een ballpoint. Haar grote honden lagen aan haar voeten, op tafel prijkte naast de kruiswoordpuzzel een half leeggegeten doos chocoladetruffels.

Ze voelde zijn aanwezigheid en stopte haastig nog een truffel in haar mond. ‘Als ik het niet dacht! Zeg maar niks. Ik weet het. Ik snoep te veel.’ Met een zucht legde ze de krant opzij terwijl Robert de stenen treden afdaalde naar het terras.

‘Neem een glas wijn,’ riep zijn vader vanaf de ladder. ‘Het is die Chileense sauvignon blanc die je me wilde laten proeven. Ik vind hem bepaald niet slecht. Met een aangenaam fruitige afdronk.’

Robert schonk zichzelf een glas in en ging op de

bank tegenover zijn moeder zitten. ‘Mam, waarom kan hij niet bij jóú logeren? Het is je kleinzoon!’

Marigold zette haar bril af en nam hem met haar turkooisblauwe ogen aandachtig op. Ze was drieënzeventig, en hoewel ze in de loop der jaren danig was uitgedijd, waardoor er van haar ooit zo verleidelijke figuur niets meer over was, bezaten haar ogen nog altijd het vermogen te hypnotiseren. Zich hullend in wijdvallend katoen en weelderige pashmina’s was Marigold gewicht voor taart en chocolade – de zoetheid die ze in haar jonge jaren krampachtig had vermeden. Haar lange blonde haar had ze nonchalant boven op haar hoofd vastgespeld en deed denken aan het duivennest op de schoorsteen. ‘Ik heb het te druk.’ Ze stak eigenzinnig haar kin naar voren.

Robert staarde zijn moeder aan. ‘Druk?’ vroeg hij verbijsterd, want hij kende niemand met zo’n relaxed bestaan als zij. ‘Waarmee?’

‘Ik heb simpelweg geen tijd om vijf dagen voor een jongetje van acht te zorgen. We krijgen eters en omdat mevrouw Cleaves op vakantie is moet ik zelf koken. Je weet hoe afschuwelijk ik dat vind. Bovendien moeten we halverwege de week naar Londen. Freddie en Ginny hebben kaartjes voor de opera. En ik ga leren bridgen, dus ik word lid van een club in Alresford. Al met al blijft er dan geen tijd over om

een klein jongetje bezig te houden.’ Ze nam een slok wijn en wendde haar blik af, maar de manier waarop ze dat deed verried een zekere ongemakkelijkheid.

Robert wist dat zijn moeder welbewust van alles had geregeld om niet op het zoontje van zijn zus te hoeven passen. Hij begreep alleen niet waarom. Het was niets voor haar om zo te reageren. Toen Jack nog leefde hadden Celeste en hij soms een smoes moeten bedenken om haar bij hem wég te houden. Ze had elke kans om hem voor zich alleen te hebben gretig aangegrepen. ‘Is er dan niemand anders bij wie hij kan logeren?’ vroeg hij wanhopig, denkend aan Celeste die in snikken was uitgebarsten bij het vooruitzicht dat er weer een kind in huis zou komen terwijl haar verdriet nog zo vers was. ‘Toe nou, mam. Celeste is totaal van streek.’

De uitdrukking in Marigolds lichtblauwe ogen werd zachter. ‘Lieverd, ze hebben zestien jaar in Australië gezeten. Georgia heeft hier niemand meer, alleen ons. Ze zou het niet hebben gevraagd als ze niet ten einde raad was geweest. Je bent haar laatste toevlucht. Het is maar voor vijf dagen. Je redt het wel.’

‘Het gaat niet om mij. Ik vind het prima om op mijn neefje te passen. Maar ik maak me zorgen om Celeste.’

‘Volgens Georgia is Bruno een heel makkelijk kind. Hij kan zich uitstekend vermaken, zegt ze. En

hij is bovendien erg zelfstandig, dus hij heeft niet veel toezicht nodig. Dat krijg je met oudere zussen. Jij was ook al vroeg zelfstandig.'

'O god.' Hij kreunde. 'Ik had Celeste beloofd dat ik het zou regelen.'

Marigold stopte nog een truffel in haar mond en aaide een van haar honden toen de Duitse herder rechtop ging zitten en om aandacht bedelde. '*Tant pis*, lieverd.' Ze haalde haar schouders op. 'Niets aan te doen. En misschien blijkt het wel een zegen te zijn.'

Robert dronk zijn glas leeg en liep met Tarquin terug naar de cottage, terug naar de kilte na de warmte in de tuin van zijn ouders. In zijn jeugd was de cottage bewoond door de bedrijfsleider van de boerderij, maar toen bleek dat Celeste zwanger was had zijn vader het huisje aan hen gegeven. De bedrijfsleider had plezier gehad in het kweken van rozen, en nadat zij in de cottage waren getrokken had Celeste zich liefdevol over de planten ontfermd. Maar sinds de dood van Jack had ze er geen vinger meer naar uitgestoken, met als gevolg dat de rozen nauwelijks meer bloeiden en waren verwilderd tot een wirwar van doornachtige takken die zich ontworstelden aan het twijndraad waarmee ze tegen de muren waren opgebonden.

Bij thuiskomst vond Robert zijn vrouw in de

slaapkamer. Ze stond voor het raam en keek uit over de velden naar de bossen daarachter, bijna verlangend, alsof ze erheen zou willen rennen om nooit meer terug te komen. Toen ze zijn voetstappen hoorde op de trap draaide ze zich om. ‘Wat zei ze?’ Haar gezicht was verkrampd van nervositeit.

Robert schudde zijn hoofd. ‘Ze kan hem niet hebben, zegt ze.’

‘Hoezo, ze kan hem niet hebben?’

‘Het spijt me, lieverd. Er is niets aan te doen. Hij zal hier moeten logeren.’

Celeste was met stomheid geslagen. Ze sloeg een bleke, bevende hand voor haar mond en leek heel kwetsbaar terwijl de tranen over haar wangen biggelden. Robert slaakte een diepe zucht. Hij probeerde haar in zijn armen te nemen, maar ze verzette zich en schudde heftig haar hoofd. Er stond wrok in haar ogen te lezen, alsof het allemaal zijn schuld was. Dus hij draaide zich om en liet haar met rust, zoals zo vaak de laatste tijd. Maar ondertussen liep zijn hart over van verbittering. Jack was ook zijn zoon. Celeste werd echter te zeer in beslag genomen door haar eigen verdriet om oog te hebben voor het zijne.

Celeste ging op het bed zitten en keerde haar blik weer naar de bossen. De glanzende tarwe bewoog als een zee van goud op de bries, terwijl de duisternis

langzaam kwam aansluipen en met het laatste licht ook het laatste stukje van de dag opslokte. Daar was ze blij om; weer een dag minder die ze zonder Jack moest zien door te komen.

Ze had zich op een wonderlijke manier verankerd in haar verdriet. Ondanks de pijn was het haar zo vertrouwd geworden dat ze er troost aan ontleende. Ze was gewend geraakt aan het doodse gevoel van binnen, aan de winterse kilte die alle kleur, alle blijdschap uit haar hart had verdreven; aan het sombere, vlakke licht, hard als leisteen, dat bezit had genomen van haar wereld. Het vooruitzicht dat er weer een kind in huis zou komen verstoorde het nieuwe ritme van haar leven en rukte haar uit het wereldje waarin ze zich had teruggetrokken. Hoe zou ze dat kunnen verdragen? Wat moest ze met zo'n kind beginnen? Hoe kon Robert het zover laten komen?